

PULS

De 4 scener

1. scene - Nordisk

Urkraften, det krystalliserende kølige lys fra vores mystiske måne, en længsel i vores hjerter efter forbindelse med noget, der er større end os selv. Lyden af knitrende ild og vinden mellem fjeldene skaber øjeblikke af forbindelse og refleksion. Vinden er en usynlig vejleder, der viser vejen mod det ukendte og opfordrer til at udforske og fordybe os i naturens rå og ærefulde skønhed.

Allerede inden forestillingens start, mens der stadig er publikumssummen i salen, introduceres en diskret lydcollage af vind, knirkende træ og bølgesusen, som gradvist intensiveres, mens salslyset langsomt sænkes. Et oldnordisk digt afspilles og rytmen i ordene overtages af instrumenterne på scenen. Pulserende rytmer fra dybe skintrommer og elementer af den ældste ursang (Samernes *joik*) blander sig med tonerne fra kontrabassen. De to dansere kommer langsomt ind på scenen, mens de drages dyrisk mod hinanden i trance-inspirerede bevægelsesmønstre. De finder sammen i en intens pas de deux. Denne scene minder os om vores plads i naturens cyklus og vores evne til at forbinde os med det mystiske og guddommelige. En opfordring til at vække vores sjæl og lade os inspirere til at udforske og fejre den vidunderlige verden, vi er en del af.

2. scene - Japansk

Kraftfulde krigstrommer og stærke samurai kalderåb møder diskret elegance og æstetisk raffinement. I modsætning til europæisk musik, hvor tempoet er koblet op på hjertets puls, tager asiatisk kultur udgangspunkt i åndedrættet. Musikken bevæger sig derfor ofte i et roligere grundtempo og skaber en dyb og meditativ stemning. Kontraster er et nøgleord i den japanske musik, og denne dualitet gennemsvyrer ikke kun musikken, men hele kulturen.

Scenen begynder med lyden af varselsfulde slag på store taiko-trommer, der fylder hele rummet. De fire kunstnere står med ryggen til publikum med begge arme placeret på hver deres tromme. Musikken og rytmerne bygger på nogle af de ældste kalde-motiver. Dramaturgi og koreografi baseres på kontrasterne i den ældste japanske musikform og dansetradition. Som modsvar til de pulserende taiko-trommer bruges de gamle Haiku digte som et meditativt pusterum. Denne sceniske fortolkning skaber en oplevelse af at være midt i samuraiernes kamp og sætter vores styrke og udholdenhed ud på det yderste.

PAUSE

3. scene - Spansk

Flamencoens essens, med dens passion, sensualitet og nærværende udtryk. Kroppen bliver et instrument på lige fod med musikerne, der formidles dybe følelser og publikum drages ind i en verden af lidenskab og følelsesmæssig overgivelse.

Vi tager udgangspunkt i moder rytmen "Martinete", som er grundstammen i flamencoen og har givet anledning til utallige flamenco-stilarter. Scenen åbner med et svagt lys, der retter sig mod en håndholdt træblok. Lyden af Martinete-rytmen introduceres. Derefter oplyses en serie af hurtige flamenco-trin. Et tredje lys fokuseres på to par hænder, der udfører inciterende klapperytmer. Vi ser skift mellem de tre lyskilder, der følger en stigende intensitet og hastighed i rytmen. Lyset bliver en visuel puls, der følger den musikalske progression. De tre forskellige lyskilder med træblok, flamenco-trin og klap smelter sammen i en symbiose og skaber et klimaks. Alle elementer mødes fysisk i ét fælles lys spot midt på scenen. Derefter fylder en melankolsk melodi fra en guitar rummet, og et af de ældste digte i flamencopoetikken reciteres. Selene, danseren, lader sig føre af tonerne, mens lysets område indsnævres gradvist, og de sidste sårbare toner klinger ud.

4. scene - Universel

En levende urban gadevibe fylder luften, fyldt med dagligdagens lyde og dens pulserende energi. Trafikstøj, teknologiens summen, samtaler og lyden af grin blander sig med naturens elementer, hvor fuglesang og vinden i træerne skaber en harmonisk kontrast. I denne metropolske stemning vækkes nysgerrigheden, og publikum inviteres til en legende og inddragende oplevelse.

I scenen bruger vi dagligdagslyde som afsæt til at skabe en kreativ og undersøgende verden. Her slipper vi fri af konventionelle musiktraditioner og begiver os ud på opdagelse i et friskt og uhørt rytmeunivers. Kunstnerne træder ind på scenen én ad gangen og bygger musikken op fra bunden med humor, nysgerrighed og glimt i øjet. Som om hver lyd, der opstår, bliver et instrument i en symfoni af spontanitet og kreativitet. Det er en inddragende oplevelse, hvor publikum inviteres til at være en del af lydlandskabet, ved eksempelvis spørgsmål/svar interaktion via knips/klap mellem kunstnere og publikum. Denne genrebrydende fusion vil skærpe publikums sanser og sende dem ud i verden med større bevidsthed omkring deres sanseindtryk.